

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja ce
Swójbny statok,
A twój swjatek
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj nócny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbičke njedželske łopjeno

W Budyschinje

24. septembra 1933

Baužen

15. njedžela po šwjatej Trojizy.

Scj. Mattheja, 6. 24—34.

Njestarajće šo!

Haj, šhto by to móhł! praji thuda čłowšta wutroba kotraž pod starošćemi šwój džeń šapocžina a kónčzi:

„Mój Božo, nětk je šwětło šažo,
A čěmna nóz je wotešła;
Wšě starošće ja wošmu na šo,
Kiž šo mnu rano wotučza.
Ja š kóža stawam wušpany
A widžu šažo, hdže my šmy.“

Šak špěwamy š kěrluškom. Šak móhli wšě starošće wot-
bncz na šwěćze, hdžež je wšcho šachodne a njewobštajne, hdžež
je telko nušy, tšchnošće, špytowanja, hdžež čłowjek džekš
njewě, šhto jutšje budže?

Niž jenož praščenje: „Šhto budžemy jěšč, šhto budžemy
picz, šhto budžemy šo woblecacz?“ čwiluje čłowšku wutro-
bu, ale tež praščenje: „Šhto šměju hišćze šhonicz, kajki bu-
dže kónz šo mnu a še wšěm, šhtoz mi na wutrobje leži?“ A
my njenamašamy žaneho wotmolwjenja. Wšchudžom je štra-
chota a woczakowanje tšch wězow, kiž dyrbjja na šemi pšchitčz
a to bjerje čłowjekam mēr. Šěrshta na šwojim trónje a
thudny w šwojej hěćze, kóždy ma šwoje starošće, a přeni
druhdy wjazny hacz pošledni. — Šak rěćzi čłowjek po šwo-
jim wašhny.

Alle našch Šbóžnik w ewangeliju rěćzi hinał. Wón pšchi-
woła wšěm štrachocžiwym čłowjekam: „Njestarajće šo!“
— njestarajće šo doznyła, ani wo šwoje čěko, ani wo žiwje-
nje a šhtoz š žiwjenju šlušcha! Šso štaracz je wěz pošhanow,
kiž Boha njesnaja; pytajće najpriedy Bože kraleštwó a jeha
prawdoščz! Šam budže to wšchitko pšchidate.

Čhžemy šebi wot njeho dacz prajicž, šhto nam pobra-
chuje, šo bychmy špóšnali pšches ewangelij winu šwojeje šta-
rosćze pošneje wutrobny!

Šak šo prašchamy: Čžehodla bėdži šo našcha wutroba
štajnje je štarošćemi? A Šesuj nam wotmolwja:

1. Šak, šo njějšće hišćze šwojeho Wótza prawje špóšnali;
2. pak, šo jemu njekšćicze a
3. pak, šo š njemu nimacze praweho dowěrjenja.

1. Čžehodla bėdža šo čłowjekójo — haj, čžehodla bėdži-
my my šo šak hušto še štarošćemi a njepšchitčzemy š žanemu
prawemu mērej? Šofelž njewěriny doščz a prawje do Bo-
ha, dofelž njějšmy šačženi na pošnacze: Wón je našch pra-
wy Wótz a my šmy jehó prawe džěćzi. Alle tutu wěru čže
nam Šesuj šbudžicž w našchim šćenju. „Njestarajće šo!“,
praji wón. „Šohladajće na ptaki pod njebjekami; wone
njekšnja, wone njěžnu ani njethowaju do bróžnjow; a wašch
njejški Wótčez je wšchaf šěžiwi. Njějšće wy wjele wjazny
hdžžli wone? — Šohladajće lilije na polu, šak wone
roštu; wone njedžekaju, tež njepšchadu. Ša praju wam, šo
tež Šalomon we wšchitkej šwojej krašnosćzi njěje šak wušo-
towany był jako jena tšch šamnych! Šdnyž tehodla Bóh štrawu
na polu šak wodžewa, kotraž džekža šteji a našajtra budže
do pjezny čžijšnjena, njednyrbjak wón to wjele wjazny wam čži-
nicz? Š wy małowěrnj!“ Šotajkim ani wo to šo nimamy
štaracz, šhtoz poštrěbnoščzi a žiwnoščzi čžeka nam nušne je,
pšchetoz ša wšchitkim tym pytaju pošhanjo — njejški Wót-
čez wě, šo teho wšcheho pošrjebamy.

Šohladajće, kajki njejški mēr pošćicza nam Šesuj še
šłowom: „Wašch Wótčez!“ Šapšchimá to š wěrjazej wutro-
bu, a wotbudžěšch wšchitke štarošće! Štaki njewjedža, šhto
je wšchědnje šěžiwja bjes toho, šo bychmy pošhake; lilije nje-

wjedza, shtó je wodzewa, njemóža to wjedzec. Ale my smy wjazn hacž wone, my móžemy a dyrbjeli to wjedzec: „Wón je naš Wótčez!”

My so njerunamy kwětkam, kiž maju jenož krótke sachodne žiwjenje, ně, my smy herbojo wěčneho žiwjenja. A tutón Wótčez, kotryž wšcho do swojeje lubošče wobšamtnje, njedyrbjał so wošebje sa swoje džěczi a herbow staracz, so jim na nicžim njeby pobrachowało? O wy małowěrní!

Bohanjo wšcha dyrbja so wo cžakne staracz, dolež je to sa nich wšcho; nimaja žaneho Wótza. My pač w Khrystu-žu Jesužu k njemu pšichadžamy, my wěmy, so stejimy pod jeho wótzowski wódženjom, so bjes jeho wole so nam nicžo njemóže stacz, a mamy džěczaze prawo na jeho wótzowski žohnowanje. O so měli tajkeho pšnacza, a so bychmy so we nim wutrowali! Jeho wutroba bije tež sa tebe w šwěrnej lubošči, wón kryje tebi blido, jeho wóczko je sa tebe wotewrijene wo dnjo a w nozj, jeho ruka tebe shtita, so so Cži žaneje shtody nještane. Pšes rudobu a wješele, pšes dobre a ške dnj wjedze wón tebe, swoje džěczo, po prawym puczu do njebješteje domišny. Tak mamy na přenim artiklu swojeje wěry cžak žiwjenja wutnyč: „Ja wěrju do Boha Wótza, wšchomóžneho, štworicžela njebješow a semje“, přjedn hacž móžemy se wšchem wješełym dowěrjenjom prajicž: „Samjen, to je sawěšče wěrnó!“

A dolež hišče tajkeho polneho pšnacza we wěrjazej wutrobje nimamy, tehodla so pšchezo hišče se staroščemi bėdžimy. Na swojich staroščach móžesč měricž, kač kólna je twoja wěra: cžim mjenje staroščow, cžim wjazn wješeleje wěry; cžim bojasnišča je pač wutroba staroščepolna, cžim klabišča wěra. Tehodla čžemy wšchědnje swojeho Boha prožycž:

Wupomhaj nam i naščeje njewěry!

2. Mamy-li pač Boha sa Wótza, wěmy, so mamy jemu tež klužicž a pošlušni byč. Njeje pač temu tak, nješlužimy jemu, kač jako kšchěščizjenje to dyrbjeli. S teho scžěhuje sažo, so starošče wutrobu cžwiluja! Nichtón njemóže dwěmaj knjesomaj klužicž; khiba wón budže jeneho hidžicž a drugeho lubowacz, abo budže so k jenemu džeržecž a drugeho sazpiwacz. „Wn njemóžecže Bohu klužicž a mammonaj!“ praji Knjes.

Bo cžele smy my cžlowjetojo wot semje, smy živi na wšchitkich darach, a k semi so wrócžimy a so runamy tač ptakam pod njebješkami a kwětkam na polach. A tola smy wjazn dnžli wone; pšchetož my mamy ducha wot Božeho ducha, mamy nješmjertnu dušchu k swojemu Bohu dyrbi tehodla kóždn pšchincž, se swojim njebješkim Wótzom ma tehodla šjednocženy byč, hewak hinje jemu žiwjenje, so šhubi jemu mēr. Ale i Bohom šjednocžicž móžemy so jenož, hdnž jeho lubujemy i zplej wutrobu, hdnž čžemy, shtož wón čže, cžinimy, shtož so jemu špodoaba, so wostajimy teho, shtož wón hidži. Wšchitke kubla tuteje semje šu dobre a dokonjane dary Bože, my směmy je wužiwacz, ale my je nješměmy šebi pšchikwojicž bjes Boha, nješměmy je bóle lubowacz hacž Boha, hewak šu nam semške kubla mammon, my potajkim klužobnižny mammona. Ale Bóh je nam poškač swojeho Ssyna do šwěta, a tón džěla na naščeje dušchi, so by ju wotwjasał wot wšchěch swjastkow a mozow, kiž ju džerža, so bychmy my njebješny šmšleni byli a tač kwoj samēr dozpěli. Jesuž tehodla praji: „pštajcže najpředny Bože kraleštwó a jeho prawdošč, hda budže wam to wšchitko pšchidate — nještaračcže so!“

Sso staracz tu — a tam Bože kraleštwó pštacz, to šohromadže njehodži. Shtom w šahrodže, kiž naž se šwojimi kčženjemi a plodami swješełe, my plahujemy, tón wobkopa-my a pohnojimy; njeplódnj shtom pač porubamy, dolež jemju sadžewa. Njedyrbjał Bóh to tež i nami cžinicž, hdnž plódnj njenamača, kiž bychu jeho swješełike? Pšchirunajmy so tehodla plódnemu shtomej w Božej šahrodže, a Bóh so wot naž njewotwobroczi a wšchědnje a bohacže naž šastara i tym, shtož trjebamy, a wješele budže w naščeje wutrobje a mēr — my so njebudžemy wjazn staracz! Ale kač bórny smy liwžny a klužimy šwětej, šacžahnu tež starošče šnowa do naščeje wutrobny, wone naž cžwiluja, dolež nješšmy Bohu klužili se wščeje šwěru, a našča wutroba je byla khablaza. Kajke je to kražne šłowo: „Bojošč njeje w lubošči, ale dokonjana lubošč wumjeta bojošč won!“ a tež to tamne: „Wulki mēr je i tymi, kotšiz twój šakoń lubuja!“

Potajkim we wutrobje, kotraž Bohu w šwěry a lubošči kluži, nješnježa žane starošče wjazn. Tajka wutroba so tež w nušy cžěla a dušče pod Božu ruku klonja a pšchi Božej wutrobje wotpocžuje. A tute dowěrjenje tohorunja nad wšchěch staroščach dobnwa.

Ale Jesuž ma sa nušne, naž tež tu hišče warnowacz. To njerěka: k Bohu dowěrjenje mērč, ruzn do klna pošožicž a wocžakowacz, so by Bóh swoje dary dač. Bóh je šwojaty porjad sa naž šakožik, ke kotremuž mamy so džeržecž, tón rěka: špěwaj a džěłaj! Shtož so k njemu nima, šapadnje škóncžnje tež šažo do njeměra a staroščow; wón šhubi swojeho Boha, dolež so nadžije jemu njedopjelnjeja.

Widži, so ptaki njedžěłaju, kwětki šame wot so kčěša, a Bóh wšcho džerži, a tač šbēha cžlowjet swojeje ruzn k Bohu a wocžakuje, so dyrbi jemu so tež wšchitko derje cžinicž a so Bóh jeho wošebje žohnuje a wobohaczi. — Tak k temu dóndže, so šnadž praji: modlitwa nicžo njepomha, Bóh je mje wopuščicžik. Šinač njemóže pšchincž. Bóh je jemu možny cžěla a ducha dač, so by je po Božej woli trjebač a šwěru swoje cžinič — a Boža wola dyrbi wostacz; kač wón wšcho wjedže, jeho je ta wěz, dolež wón šěpje wě hacž my, shtož so našchemu mērej hodži. Dowěrmny so tehodla Bohu, wón naž žohnuje šnadž hinač, hacž šebi myšlimy, njedwělujmy ženje, Bóh je našča nadžij a šylnošč, njebudžemy špróžni, a dyrbje-li wjazn kóčž šnowa šapocžecž.

Drušny džěłaju se wščeje mozu, ale nješpěwaju. Ale kač bórny starošče jich poškóžuju; šu so špušchčeli na swoje džělo, swoju móz a šwój rošum. Ale tež woni dyrbja šhonicž: „móz našča dobnč njemóže“. A to tež w cžělnym žiwjenju. Šim so něššto napšchecžiwja a plódnj jich džěla wuwostawaju. S cžim čžedža so nětk trošchtowacz, kač nowu nadžiju namatač, hdnž nječadža k temu pohladacz, wot kotrehož wšcho žohnowanje wuthadža? Jenož tón, kiž so na Boha špušchčža a swoje šwěru cžini, wě, so žadny šutk so njeje podarmo štač, kiž je so w Božny cžinič. Tak ma kóždn džěš swoju cžwilu a próžu, ale tež swoje žohnowanje, a to ma so wuprožycž! Bóh ma sa kóždeho swoju shtundu! a to po swojeje mudroščzi! Derje temu, kiž móže na nju i mērom cžakacz, dolež je šam swoje, cžinič. „Nještaračcže so.“

Ale jena starošč — ta wo wěčnje žiwjenje? —

My wěmy, so so, hdnž tež najbóle so próžujemy, našča najšěpšča wola tola nam njeporadž, my klužimy tola sažo hrěčeje. Njeje potom to našča najwjetšča starošč: kač budžemy šbóžni? Ale hdnž tajke shtundny mač „a derje, hdnž jim i pucža nješdžěš, poškač na škóž swojeho Šbóžnika: „Nještaračcže so!“ Njetwač na swoje šutki a swoju móz.

twat jenož na Božu hnadu w Khrystuſu, a Bóh czi da ſwojeho ducha, wón budže móžny w tebi a džěla na twojej duſhi, jo by ty roſtk w hnadže a poſnaczu ſwojeho Sbožnika!

Jeſuſ tebi praji: „Njebój ſo, Ja ſym tebe wumóhl, ty ſy mój!“ Woſutu a ponižnu a ſwěrnje pſhecziwo wiſchemu ſtemu ſo bėdžazu duſchu Bóh njewopuſhczi. Nichtón a nicžo ju ſ Božeje ruſi njemóže wumóz!

Bóh dže, Bóh budže ju ſbožnu cžinicž.

Tehodla poſnajemy pſhezo bóle Božu Wótzowſtu luboſcž, budžmy jemu poſluſchni kaž dobre ſwěrne džěczi, mějmy krute a wobſtajne dowěrjenje ſ Bohu — a njeſtarajmy ſo! Naſcha wěra je to dobryče, kotraž je ſwět pſhewinyła!

Samjeń!

Sa ſhoru macžerku do R.

Cžežko njei', bncž Bohu džakowana
Sa dobre wiſcho, ſchtož lěto wot lěta
Bóh je ſwojej wulkej luboſcžu
Je wiſchėdnje cžinił na mni cžlowjeku.
Hdy pał, kał pał, hđže pał nawuknu,
So tež ja ſrudne jom' ſo džakuju,
Hdyž ſo njedopjelni ſonjenje
A ſjebachu mje pſhecža nadžije,
Hdyž wiſchėm druhim ludžom na ſwěcže
Tu wjazy ſboža date bu hacž mi?!
Ach! Hdy bjes wěry bncž nawuknyła,
Bncž tež ja njedoſtate džakowna!?
Hdyž, hlaj, bncž tu mēka ſbožo wiſcho,
By mojej ſbožnoſczi mi tyło to
Kaž tež ſłódko mēr mi pſchinjeſko,
So njemēka tu pſhecža dałſcheho?
Hacž bncž pſchi tym nawuknyła ja,
Sa wiſcho bncž Bohu tudy džakowna? —
Hdyž pał Bohu žyła podam ſo,
Njech tudy ſrudžbu mam, njech wjeſelo,
Boža móž tu rjenje wjedže mje,
A ſrudoba mi bywa žohn'wanje!
Tehdy ſo mi ſkóncžnje poradži,
Tež ja dobre, kiž Bóh mój njeda mi,
Bncž tu Bohu tola džakowna! —
Tak ſym tež hałle wěrnje ſbožowna! —

Q.

Sa ſhoru macžerku je džowka ſpěwaka tutón ſpěw a jón tež nam pſchipoſłaka. Ma wón jenož tamnej ſhorej macžeržy w R. něſchto prajicž, pſchinjeſcž, dacž? Njeje tutón ſpěw runje tał kóždemu druhemu pucžnik? Njeje tał někotryžkulki runje tehodla tał njeſbožowny, dofelž njeje dužy po tym pucžu, kotryž nam tutón kėrluſch pokaſuje? A njewohladaſch tež huſto doſcž na wiſchėch móžnych wopacžnych pucžach runje tajkich, kiž mēnjachu, jo ſu na prawym pucžu a jo ſu prawišchi hacž druſy? So ſu nětk njeſbožowni, jo ſu ſhori a tyſchni, ſ tym ſwědcža wótre ſwědcžjenje pſhecziwo ſebi, pſhecziwo ſwojej wěrje a prawdoſczi. Woni tež prjedy wěrnje ſbožowni njebėchu, njech tež tał cžinjachu, a to tohodla niž, dofelž njemējachu ani wolu ani móž, cžinicž po ſłowje kėrluſchka: „So tež ja ſrudne jom' ſo džakuju“. Tuž wſmi kóždy tute ryncžki, kotrež ſu tał rjež tež doſpěwanje naſchemu dženzniſchemu přėdowanju, ja pucžnik — a ja ſchpihel. Wobhladaž ſo w nim a wohladaž ſo, kajki ſy a hđže ſy, jo njeby pſchepoſdže było.

Saſſka bė, je a woſtanje ewangelſſa!

Saſſki krajny biſtop Koch je duchownym ſaſſkeje zyrkwe woſbite ſłowo je ſakonſtim kopjenom ſobu pſchipoſłak. We nim rēczi wón wo nowych ſakonjach, kotrež pſchińdu a naležnoſcže a prawa a ſtejniſhcže zyrkwe taž duchownych rjadu-ja, a praji:

„S tutym ſakonjom ſo ſtatnej wiſchnoſczi wujakni, jo ewangelſto-lutherſka krajna zyrkej ſwěrna ſteji ſ ſtatej Adolfa Hitlera a jo w njej njeje žaneho ruma ja někajke ſtatej njepſhecželne a reaktionarne ſaměry. Tutón ſakon wutwori atmoſphāru dowěry mjes zyrkwju a ſtatom.“

A potom tam dale rěta: „Nětk je hodžina pſchihſka, kotraž ſebi žada, jo ſo zyrkej, kiž ſo ſkožuje na dowěru ſtata, bjeje wiſcheho ſaſtaji a ſobuſtutkuje na nadawku, kotryž je wjednik němſkeho luda ſtatej a zyrkwi jało najwajniſchi po-kaſak: wutworicž a wukublacž noweho němſkeho cžlowjeka. Ja proſchu Waſ, ſpoſnacž, kał wulla tuta hodžina zyrkwe a luda! To je hodžina, kajkejež naſch lud drje njeje wot reformaziſkeho cžaka ſem mēł. Tuta hodžina žada ſebi wot zyrkwe ſlužbu, kotraž ſebi wjele ſwěri a ſo do luda nuts dari. Wobſah tuteje ſlužby njemóže ja ewangelſto-lutherſku zyrkej žadny drugi bncž hacž ewangelijon wo Jeſuſu Khrystuſu. S tutym ewangelijonom dže zyrkej němſtemu ludei ſlužicž. Hdyž ſo ſtat Adolf Hitlera pſchima nadawka, wukublacž noweho němſkeho cžlowjeka, njemóže zyrkwe parowacž, kotraž wě we ſwojim poſelſtwje rēcjecž wo nowym ſtworjenju, kiž ſo w Jeſuſu Khrystuſu ſtawa.

To budže naſche poſelſtwo tež w ſtacie Adolfa Hitlera!

Mny džemy tuto poſelſtwo pſchipowėdacž, ſwjacani je ſwojim ludom w ſamſnym naſhonjenju, w ſamſnym cžepjenju a w ſamſnej nadžili, mny džemy jo tał pſchipowėdacž, jo jo naſch lud ſroſumi, jo ſ tuteho ſroſumjenja pſchińdže ſ wěrje a jo ſo ſcžini w tutej wěrje Boža woſada.

Do tuteje ſlužby wołam ja wiſchėch ſaſtojniſkich bratrow. Kóždy, kotremuž to dže wo zyrkej Jeſuſa Khrystuſa, kóždy, kotryž ſ wjekelej wutrobu němſtemu ſnowaſariadowanju ludoweho wjednika jenož „haj“ njepraji, ale jo tež wopravdže dže, je wołany do tuteje ſlužby, je witany do tuteho ſobudžěla. Jenož jenicžleho napſchemoprozowanja dycbi hiſhcže bncž: napſchemoprozowanja we ſwěrnym ſluženju.

Tak wołam ja wiſchėch kiž ſu ſwólniwi, ſobuſtutkowacž, ſobuſlužicž, ſobuwoprowacž pod heſtom: Saſſka bė, je a woſtanje ewangelſſa!“

Zyrkej a ſtat.

Němſka nationalſynoda ſeńdže ſo hałle 27. ſeptembra — niž hižo 19. ſeptembra. Wonta roſkudži ſi dobon tež wo wiſchėch krajnych ewangelſkich zyrkwjach. Wo jeje poſedženju ſhromadža ſo tež hiſhcže krajne ſynody, tał tež ſaſſka, jo bychu ſwoje poſlednje ſłowo prajite ſ wuſtawje krajneje zyrkwe. Tak ſmėny wocžakowacž, jo budže něhdže ja 2 njedželi wěž ewangelſkeje zyrkwe dorjadowana.

Wiſchelake ſ bliſka a dałoſa.

Esłėborny twaž ſwjeczeſhtaj dwaj ſaſſkej domaj, a to na ſamſnym dnju, 15. ſeptembra. W Małeſchėza ch ſmėdžeſhtaj tutón woſebity džen ſwjeczič farat Mikelež mandełſtaj a w Njeſwacžidle farat Kaplerjež mandełſtaj. Naſche kopjeńko pſheje, ſo džakujjo ja wiſchu pomoz a ja wiſcho ſobudžělo, wutrobnje wjele ſboža. Bóh tón Knjes

žohnuj domaj a šwójbje a jeju štutkowanje sa wožadnu a zyrkej.

S Bufež. Džen, ja kotryž bėchmy šwoje šbožopšhecza do Bufež póštali, je šo tež hódnje šwojeczil: 25-lėtny jasnojnski a wožadny jubilej f. fararja Mjermy. Wnoho, kiž chycchu šbožopšhecza a dar pšchepodacz, pšchifhwata. Tať dopoldnja hižo pa- czeršte džeczi. Tohorunja pšchijėdže dopoldnja hižo f. superintendent Jagšč, haczrutjez je i wjele nušnym džetom wobceze- ženty, dokelz je, pšchede wschem jako wjednik Ewangelškeho šwja- ska, mjes wjednikami zyrkwoje. Popoldnju pšchindže se šerbiskich fararjow, jchtóž někať móžešche, — farar a fararka —, tohoru- nja tež pšchedynda Lubijskeje fariskeje konferenzy, f. farar Vic- theol dr. Gehring-Sohlandiski. Šnjes wyschski farar Sarjent wupraji šwoje šbožopšhecza w mjenje Šlowneje šerbiskeje kon- ferenzy, kotraž tež šhromadnje knjezej jubilariej dar dari, f. farar Gehring w mjenje Lubijskeje konferenzy. Wnoho hošczi, tať někotji knjeza wuczerjo, bė jich pšchi tutej šwjatocznosczi tež pšchitomnych. Prjedy hacz bu czmicžka, wobhladachmy šebi Wo- ži dom, kiž bórny, 14. a 15. oktobra, i zlyhmi Bufežami, tež ju- bilej šwojeczi: 175 lėt je to po bitnje pola Bufež. Wošebnosczje a drohotnosczje Božeho doma pokasa nam f. jubilar šant. Wón nať tež wjedzešche pšched wjez, šo bchmy wobhladali bitwišč- czo, kať dozyla krašnu wokolinu. Šdnz nať tež deszczit domoj, t. r. do hospodliweje fary šeczėri, nještasy nam to šwojedžen. Wjele bóle wužichmy, kať tež hewať tutu škladnoscz, šo dorė- czech wo wažnych a rošbudnych praščenjach našcheje zyrkwoje a našchich wožadow, kotrež šu šdobom praščenja zykeho luda. Tu- te šo bórny rostrižaja a drje do wožadow kať do zyrkwoje telko noweho a pšchemenjazeho pšchinježu, šo šo džiwawš. Wo šhro- madnej wjeczeri podachmy šo i fary, kiž bėščtej luboscz a džaf pšchezo bóle i kwėtkami wudebilej, do wožadneje sale. Tam wi- tafche nať tehorunja rjana pšcha selena a kwėtkojta a tam wi- tachu pšchedewšchem šwojeho fararja a jeho hošczi šastupjerjo i zykeje wožadny, kať tež prjedy wiščech zyrkwinski a šerbiski špėw- ny šhór a šhór pošawnistow. Wožada pošwojeczi rjenje a hód- nje jubilej šwojeho fararja, kiž bė bėrtlsta lėt šwojeho žiwje- nja w šlužbje wožady štutkował a jej wschė šwoje mozy wėno- wal. A kať czežke bėchu tute lėta byle! Wulka wójna, revoluzi- ja, inflazija, zyly powójnski czať a nětko šažo nowy pšchewrót a pošup, to wišho šlušcha do tutych 25 lėt. Na to špominachu tež šastupjerjo, kotřiz f. jubilariej džaf a šbožopšhecza a dary pšchinješčechu, kať f. měščczanosta Siebiger, f. kantor Łodni, f. Wiczas, knj. dr. Schmidtowa, šastupjeť nazionalsozialistow f. wuczer Šerť, f. Lubensky, f. wuczer Šchėza a f. Šrawz. Pošaw- ništojo a špėwnaj šhoraj wotmėnjachy šo i poškieńkami, f. jubilariej a jeho jubilejnemu dnjej wėnowanymy. Na kónzu džafowawšche šo f. farar Mjerwa, widonnje hnuty, špominajo na jańdžene 25 lėt a šchtož bėchu pšchinješke dobreho a lubeho, czežkeho a njeľubeho. Šišcheze ras pošawny a špėw a tež tuta šwjatocznoscž bė škóncžena. Hošczo i wožadny a je wschė šo roš- ferndžechu. Našch njeđželniť pať nješkónczi tutu šwoju rošpra- wu, šhiba šo je prjedy šwojemu pšcheczelej f. jubilariej wutrob- nje pšchať: „Pomhaj Bóh Tebi w dalschich lėtach, šo by je šmėť wužicž a wutriebacz, šebi a šwojim, šwojeje wožadze a šwoje- mu ludu f. žohnowanju!“

S Šucziny. Šberka po šhėžkach ša šnutškowne mižionistwo je wunješka: w Brėšnyje 17,30 hor., w Šlinje 19,80 hr., w Šu- cžinyje 26,90 hr., w Łómischowje 12,50 hr., wišho hromadze tať 76,50 hr. Bóh žohnuj wiščitke dary a wiščitkich daricželow!

W Wožaczach bė 14. njeđz. po Šswj. Trojicy šažo wože- bity džent. Šmahowaza zyrkwinska šhorhoj to hižo našdala kóž-

demu šjewi. Šón šu tež hódnje a rjenje šwojeczili. Wo rańšchej špowjedzi pšchwojedzechu wožadni šastupjerjo i f. superintenden- tom a i wožadnym fararjom noweho patrona, f. ryczerkublerja Štrausu, do Božeho domu, kotryž bė pšchenny i nowej rjanej pšchu a i pšchu žnjoweho džafneho šwojedženja. Š. superinten- dent Jagšč přėdowawšche wo wuhojenych njeđžatnych wužad- nych a wo wuhojenym džafnym wužadnym a šapřa kóždenu — a jich bė šo telko, tež se šwožodnych wožadow do šwjatoczneje Božeje šlužby šjednoczilo! — do wutrobny a do šwėdonyja, šo wėra je nušna a šo wėra pomha. Wėra wotewrja woczi, šo wi- džich pomoznika; wėra dawca czi do erta prawe šlowo a wėra czi pomha, šo šo i prawym šadzerženjom tež džakujesč. Wo přėdowanju štupi f. superintendent na wołtať a f. patron pšched njón. Wo roškladowachy šlowachy knjeja superintendenty šlubi f. Štrausa šlubjenje zyrkwinskeho patrona, a wožada šo šjedno- czi i nimaj w nutrynym modlenju. Wo šwjatoczneje Božej šluž- bje, w kotrež bė nam šhór tež rjaneho šapšewat, bėchu na fa- rje hošczo džėšču šhwilku šhromadėeni wožadni šastupjerjo i f. superintendentom, a i f. patronom. **Wšchi tym špomnichmy** na jańdženy a pšchitomny a pšchichodny czať a rošpominachmy wažne a rošbudne praščenja zyrkwoje a luda. Š. superintendent Jagšč šlušcha tola šobu do wjednikow a radžicželow našcheje krajneje zyrkwoje. Wón, kať tež wožadny farar, poštrowi no- weho knjeja patrona do zyrkwinskeho pšchedštejerstwa; farar pšchepoda jenu tež pšchi tym wobras Božeho domu. Tež dotal- neho patrona, f. hrabju von Bressler nješapomnichmy, džaknje na njeho špominačmy. Šnjes hrabja von Bressler — kať t. z. je- ho přėdowonizy — je jara wjele ša našch Boži dom a ša našchu wožadnu cžiniť. Na knjezi a dnje dekwecžichmy pošodnje a wjeczor tutón wožebny džent, přėni šwojeho rafa ša našchu wo- žadu. Šnjes patron bė šastupjerjow wožady a šchule f. šebi pšcheprošyl. Wšchi tym tež mjes druhim wažneho i wožadneho a i zyrkwinskeho žiwjenja rošpominachmy, kať měli 1. okt. a 10. november šwojeczicž. — Bóh šón Šnjes pať daj wožadze a jeje šastupjerjam a jeje patronej a zykej patronaškej šwójbje šwoje žohnowanje a budz se wschėmi, kiž nětkle pšchihotuja zyrkwi a tať wožadam pučž do noweho czaťa. Budžmy wiščitzy mjes tymi, kiž pšchi tym pomhaja se wschėmi mozami, — wė- ra je džė pomnik najšpěšchi a najnušnišchi, kať přėdowanje pra- ješche! — a kiž šón džėja, tutón nowy pučž zyrkwoje, we wėrje a dowėrje, šwėrni šo modlo!

Na pučž.

„Wšchi špoczatku tutoho lėta bėchu tu tydženje, w kotrychž šmy šo jeno wo wólšku šhuoška — šahuby — šminyli!“

Adolf Hitler, 1. sept. 1933.

Lištolwanje.

Š. D. B. w B.: Mėjcze džaf ša šwoj pšchekož! Wjele do- breho!

Šnj. Š. L. w D.: Wulki džaf ša špėw. Je dobre, šo šón prawje wjele špėwa, a kóždemu je nušne, šo šón cžini, Wawšchej šhorej maczerzy je wėšcze troščku wjele pšchinješł. Wšchewny jej, ju štrowjo, šo by, nabywšchi tuteje mudrocze a mozy, šbo- žowna haj wježoťa byla. Ššerbiski poštrow redaktor.

Ša 1. oktobra (16. p. Tr.) Š. w B. — Ša 17. p. Tr.: Š. w Š.

Šamoštolny redaktor farar Wyrzacž w Wožaczach (Nositš b. Weissenberg). Čiščcz a našch Šmolertez knižicziščczėrnje a knižatnje, šap. št. i wobm. ruť. w Budyščinje. — Wulhadza kóždu šobotu a pšaczi šchtořcžlėnje 10š pi.